

Ács József

ÁJULÁS EGY VASÚTÁLLOMÁSON

Madarak csukott szemhéjam mögött
csapódva szállnak délkeletnek.
Lassan dőlök hátra, mint a létra,
hiába szólnak, integetnek.

És a sűrű rajzás folytatódik.
Tehervonat-rakomány a testem.
Sötétlő, hűvös folyóba dobtak.
Saját testem csónakjában fekszem.

Ereim kötnek csupán a parthoz.
Véreből font drótkötelek.
A vágyak szomja végleg kioltva.

Céljukat immár nem ismerem.
De véretem a víz hogyha feloldja,
tebened oldódom fel, Istenem.

André András

TAVASZ LESZ MÉGIS

Kiss Benedeknek

Szívemből a fényre rágta magát egy tetszhalott darázs,
s hogy észrevettem; épp elszállt mellkasomról.
Tűhegynyi fájdalom nyilallt belém - ott szállok én is,
gondoltam, ott, az ikrás napsütésben,
ott; a könnyű léghuzatban sodródó égbolt ejtőernyőjén,
bár tuskódög súlya húzott, ólmos gravitáció
s nem röpített volna százezer pitypang léghajója se.

Tavasz lesz mégis? - holnapra havat ígérnek kétkedő jósok,
mennyország-fehér féreghullást, üvegdidergést,
uszító szitkok országos tajtékzását.

Tavasz lesz mégis?

Tavasz lesz mégis, tavasz; már nem talál vissza,
a fénybe-lőtt darázs sárgája *elmérgül*,
éltetön végigömlik -

ha csípős március
de tavasz, mégis tavasz.